

Een goede daad in ruil voor een gesprek

Ron de Jong werkt sinds 2012 als coach, en richt zich sinds 2015 met Veterinary Happiness speciaal op dierenartsen. “Ik help individuele dierenartsen, maar ook teams om (weer) leuker te werken. Ik stel elke week voor een a twee dierenartsen een sparringsessie beschikbaar. Het kost niets, maar de bedoeling is dat je daarna zelf ook iets doet voor een ander.”

TEKST **JOHAN KLEIN HANEVELD** FOTO **COLIJN VAN NOORT**

Dit is het 'Pay it forward'-principe, bekend gemaakt door de film *Pay it forward* uit 2000. Ik geniet hier enorm van. Het is een leuke manier om mensen kennis te laten maken met wat ik doe. Met ieder gesprek help ik iemand zijn werk mooier te maken en vergroot ik daarnaast natuurlijk mijn netwerk. Veel dierenartsen zijn erg gericht op het zichzelf steeds verder professionaliseren. Het worden van een (nog) betere professional gaat hand in hand met het maken van fouten. Natuurlijk probeer je dat te voorkomen, maar veel mensen lijken van zichzelf te verwachten dat ze altijd foutloos handelen en staan zichzelf daarmee in de weg. De jonge generatie is opgegroeid met het idee dat elk individu verantwoordelijk is voor het eigen geluk en het eigen succes, en dus ook voor het eigen falen. Dat levert druk op. Het is bekend dat professionals, dus ook dierenartsen, zich vooral richten op het verwerven van vaardigheden en kennis. Ze zijn zich er namelijk van bewust dat er nog veel te leren valt. En als ze afwegen waarin ze zullen investeren, kan de persoonlijke ontwikkeling er

dus bij inschieten. Om een goede dierenarts te zijn, is kennis echter niet voldoende. De persoonlijkheid moet ook meekomen. Zonder aandacht voor je persoonlijke ontwikkeling vergroot je het risico dat wat je doet in je werk, of hoe je je werk doet, niet meer aansluit bij wie je bent als persoon. Dat geeft uiteindelijk problemen.

Ik vind het mooi dat zoveel ervaren dierenartsen zich hebben opgegeven om mee te werken met de coachbank van de KNMvD. Eigenlijk past hier de term 'mentoring' volgens mij echter beter dan 'coaching'. Mentoring is meer gericht op de beleefwereld van de mentor en diens ervaringen. De jonge dierenarts kan daarvan leren en tips krijgen voor het eigen functioneren. Een coach kijkt daarentegen waar mensen zichzelf in de weg gaan staan en helpt ze daarvan bewust te worden. De stappen die nodig zijn om het doel te bereiken formuleert de coachee uiteindelijk zelf. Als je een probleem met een tip van een mentor kunt oplossen, moet je dat doen! Vraagt het meer een persoonlijke ontwikkelweg dan doe je er goed aan een coach te zoeken.

Als mensen van mij coaching willen ontvangen, houden we eerst een oriënterend gesprek. Zo kunnen we bepalen of het wel klikt tussen ons. Soms blijkt dat iemand aan zo'n sparringgesprek van een uur of anderhalf al genoeg heeft om verder te kunnen. Daarop is het 'Pay it forward'-traject gebaseerd. Ik bied dierenartsen gratis een sparringsessie aan, via skype of tijdens een wandeling. Dan praten we. Wat is de werksituatie van de vraagsteller, wat is de volgende stap naar zijn of haar doel? Ik streef ernaar dat iemand aan het eind van de sessie weet wat zijn of haar volgende stap is.

Mijn hoop is dat door dit initiatief een positieve beweging tot stand komt. Ik vraag mensen

namelijk om na ons gesprek zelf ook een aardige actie voor een ander te doen. Hoe mensen het invullen of wat ze doen laat ik vrij, maar het moet wel echt een activiteit zijn. Er zijn dierenartsen geweest die anderen zijn gaan helpen met solliciteren of die een diergeneeskundige behandeling uitvoerden voor iemand die het niet kan betalen. Een van de eerste gesprekken in het 'Pay it forward'-traject was met iemand die vervolgens iets deed voor een vluchteling die terugging naar het thuisland. Binnen een week was mijn 'Pay it forward'-project dus internationaal geworden!"

Kijk op: www.veterinaryhappiness.nl.